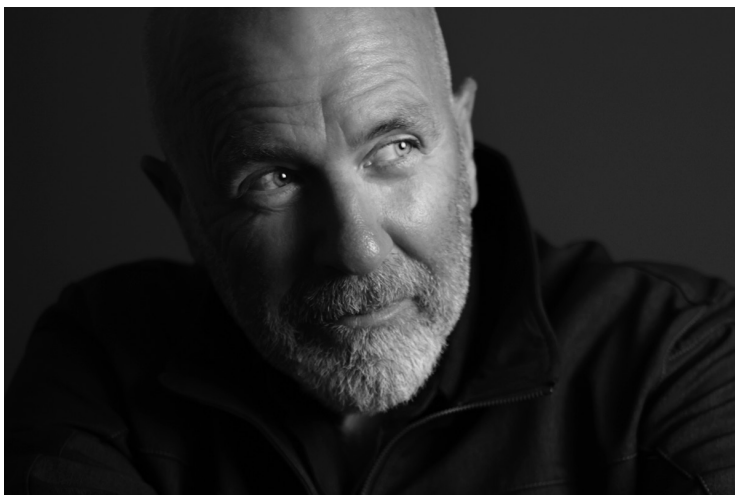

LA PREGUNTA 7

Richard Flanagan (Tasmània, 1961) és un escriptor, historiador i director de cinema de reconeixement internacional. La seva obra ha estat distingida amb diversos premis literaris i s'ha traduït a desenes de llengües. Entre d'altres, ha obtingut el National Fiction Award per *Mort d'un guia de riu* (Raig Verd, 2015), el Commonwealth Writers' Prize 2022 per *Gould's book of fish: A novel in twelve fish*, i el Western Australia Premier's Award (2008) i el Queensland Premier's Award (2009) per *Desig* (Raig Verd, 2017). L'any 2014 va rebre el Premi Booker per *L'estret camí cap al nord profund* (Raig Verd, 2016). *La pregunta* 7 va ser guardonat amb el Premi Baillie Gifford 2024.

Míriam Cano (Molins de Rei, 1982) és periodista i escriptora. Ha publicat tres poemaris —*Buntsandstein* (Viena, 2013), guanyador del Premi Martí Dot 2012, *Ancoratge* (Terrícola, 2016) i *Vermell de Rússia* (LaBreu Edicions, 2020)—, el conte «La comuna de París» dins el volum conjunt *Cremencels* (LaBreu Edicions, 2017), amb Martí Sales i Antònia Vicens, i la crònica *Metamorfosi* (L'Avenç, 2025). Ha traduït, entre d'altres, Emily Dickinson, Albert Camus, Maggie Nelson, Lauren Groff, Leonard Cohen, John Ashbery, Charmian Clift i Sarah Bernstein. Ha col·laborat en diversos mitjans culturals catalans com a articulista i periodista literària i és codirectora de l'Escola Bloom.

Hernán Díaz — «Un llibre profundament personal i meravellósament inclassificable. Una experiència inesborrable.»

Colm Tóibín — «*La pregunta* 7 està escrita amb una barreja espectacular d'energia ferotge i control, fins i tot cura. [...] Em sembla un llibre que tindrà un efecte aclaparador en el lector. Sens dubte en mi va tenir aquest efecte.»

Mark Haddon — «Una petita obra mestra. Una memòria sobre els seus pares que s'entrellaça amb meditacions sobre Tasmània, el genocidi, el colonialisme, la bomba atòmica, H. G. Wells i Rebecca West. Viva de veritat i ben difícil de deixar de llegir.»

David Nicholls — «Captivador, commovedor, completament original. M'ha encantat.»

Laura Cumming — «És la millor memòria sobre pares i llocs que he llegit mai, i això sense comptar la seva originalitat. Devastadora i preciosa, poderosa en tota la seva ràbia i tendresa: el llibre més crucial que ha escrit fins ara.»

The Guardian — «Barrejant memòries, història i autoficció, aquest llibre únic i brillant, del guanyador del premi Booker, és un tractat sobre la incommensurabilitat de la vida.»

The Times — «Aquesta és una obra de no-ficció —es podria qualificar de memòries experimentals—, però té tota la complexitat i el pes emocional d'una gran novel·la.»

ABC News Australia — «Flanagan és un mag literari. Llegeix aquest llibre i gaudeix dels nombrosos instants de lucidesa que desperta la seva prosa magistral.»

The New York Times — «Una escriptura que exerceix un poder irresistible i que ens arrossega.»

Sydney Morning Herald — «A vegades un llibre és una experiència que se sent per tot el cos. *La pregunta 7* és aquest tipus de llibre. Té una vida entre les pàgines i també t'insufla vida a tu. És una celebració de tota vivència, i alhora rendeix comptes amb el segle xx i què ens revela de nosaltres a nosaltres mateixos. És intimista, preciosa, implacable i profunda.»

The Guardian — «Potser és dir massa sobre un guanyador del Booker, però *La pregunta 7* podria ser la millor obra de Richard Flanagan fins ara. Tan personal i alhora tan universal que costa molt deixar de pensar-hi.»

The Observer — «Una novella-memòria preciosa i inclassificable, extraordinària. No hi ha dubte que és una obra mestra.»

Richard Flanagan

LA PREGUNTA 7

Traducció de l'anglès de Míriam Cano

ASTROLABI, 20

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Question 7*
© Richard Flanagan, 2023
Tots els drets reservats

Primera edició: octubre del 2025

© de la traducció: Míriam Cano, 2025
© de la il·lustració de coberta: disseny de Shuichi Ogata; il·lustració de Risa Tezuka
© de la fotografia de l'autor: Penguin Random House Australia
© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

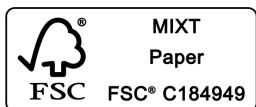
Publicat per Edicions del Periscopi SLU
info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat
Facebook: www.facebook.com/Periscopi | Twitter/X: [x.com/Ed_Periscopi](https://twitter.com/Ed_Periscopi)
Instagram: @edicions_del_periscopi

Impressió: Romanyà Valls, Capellades
Impress a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola
Correcció: Miquel Saumell Santaegúènia, Òscar Lozano i Rudolf Ortega
Disseny de la col·lecció i dels interiors, i maquetació: Tono Cristòfol

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper òfset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Dipòsit legal: B 16038-2025
ISBN: 979-13-87726-15-7

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya i de la Institució de les Lletres Catalanes:

**Generalitat
de Catalunya**

**Institució
de les Lletres
Catalanes**

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Per a en Phil Cullen

L'autor no ha tingut la consideració d'aclarir si això és un llibre d'història, una autobiografia, un diccionari geogràfic, una tragèdia, una novella sentimental, un almanac, un melodrama o literatura fantàstica. Pot ser tot això alhora o res de tot això. La pregunta s'ha formulat, però on és la resposta?

The Hobart Town Mercury, en una ressenya de *Moby Dick* (1851)

No, això no és un piano. Això és com estar somiant.

DUKE ELLINGTON

U

1

L'hivern del 2012, en contra del que aconsella la raó i per motius que no tenien del tot a veure amb l'escriptura —per molt que digués que sí— i que encara ara no tinc del tot clars, vaig visitar el lloc on hi havia hagut el camp de presoners d'Ohama, al Japó, on el meu pare havia estat tancat. Feia molt de fred, era un dia rúfol i un cel de plom projectava una ombra de mal averany sobre la mar interior de Seto, on el meu pare havia fet treballs forçats en una mina de carbó.

No en quedava res.

Tot i que no hi tenia cap mena d'interès, em van dur al museu de la ciutat, on una dona molt servicial va trobar una pila de fotografies que documentaven amb detall la història de la mina des de principis del segle xx: el seu desenvolupament, com funcionava, els japonesos que hi treballaven.

No hi havia ni una foto dels esclaus.

La dona era amable i, com se sol dir, «un pou de ciència» de la història local. No havia sentit a parlar mai d'esclaus

que treballessin a la mina. Era com si no hagués passat mai, com si no haguessin pegat o matat ningú o no haguessin obligat ningú a aguantar dret i despullat enmig de la neu fins que s'havia mort. Recordo el somriure indulgent de la dona: un somriure compassiu perquè em pensava que a la mina d'Ohama hi havia hagut treballadors forçats.

2

De vegades em pregunto per què tornem una vegada i una altra als inicis; per què busquem el fil concret que estirant-lo ens permeti desfer aquest tapís que anomenem vida amb l'esperança que, al darrere, hi trobarem la certesa del perquè.

Però no hi ha certesa. Només hi ha el perquè. I quan ens hi fixem, veiem que al darrere d'aquell perquè només hi ha un altre tapís.

I al darrere d'aquell, un altre, i encara un altre fins que arribem al no-res.

3

El 6 d'agost del 1945, a un quart de nou del matí, el major Thomas Ferebee, bombarder, va accionar una palanca a 9.500 metres per sobre d'Hiroshima, va cridar «Bomba va!», i quaranta-tres segons després van morir seixanta mil persones mentre, a uns cent trenta quilòmetres al sud, el meu pare, un treballador forçat que anava gairebé despullat

i feia quatre anys que era presoner de guerra, va continuar amb la seva feina duríssima, empenyent vagonets carregats de pedres a través d'uns túnels llargs i foscos que corrien per sota de la mar interior.

En aquell moment, fet miques, malalt, amb el cos i la voluntat al límit, amb l'única certesa que quan tornés l'hivern, al cap de pocs mesos, no el podria resistir i es moriria, no sabia que sobreviuria. Mentre el meu pare travessava la galeria inhòspita de la mina, on hi havia disperses només unes quantes bombetes elèctriques de llum esmorteïda, un altre presoner de guerra tasmanianès va comentar que allò s'assemblava a Penguin, el seu poble, una nit de divendres.

4

A la boca de la mina, on el meu pare i la resta de treballadors forçats havien de suportar el tràngol de travessar la filera de guàrdies que els pegaven en passar, ara hi havia un hotel per hores. Cap recordatori, cap senyal, cap prova, per dir-ho d'alguna manera, que, fos el que fos que hagués passat, havia passat. Hi havia una mena de cartell amb llums de neó. Hi havia un negoci que facilitava trobades sexuals ràpides i esporàdiques en habitacions minúscules pensades per al desfogament sexual i, deliberadament, per a poca cosa més. Només en quedava, o més aviat, hi subsistia, el plaer que anul·la tot pensament en els braços d'un altre: el mateix abandonat que, alhora, presagia i nega la mort. Com si la necessitat d'oblidar fos tan forta com la necessitat de recordar. Potser més forta i tot.

I després de l'oblit? Tornem a les històries que anomenem records; perplexos, estrangers d'aquesta invenció contínua que és la nostra vida.

5

Aquell dia rúfol, hi havia un japonès vell al meu costat, el senyor Sato. Era menut i fràgil i anava ben vestit, amb una jaqueta encreuada i uns pantalons de pines amb els camals massa llargs perquè, vaig suposar, s'havia encongit amb els anys. Duia uns guants de cotó blancs i prims, i quan assenyalava algun element del camp i de la mina que hi havia per sota i que ja feia temps que havia desaparegut, jo només veia un fil desfet que penjava de la vora del guant. No recordo quines sabates duia.

El cap del senyor Sato m'arribava al pit. Vivia amb una filla, de qui tenia cura i que, segons em va dir el traductor, tenia una discapacitat molt greu. El senyor Sato havia estat un dels guàrdies del camp d'Ohama. Em va ensenyar on hi havia hagut els barracons, la granja al capdamunt del turó i el cap de mina a baix, més a prop del mar.

Em feia vergonya i una ràbia que vaig contenir que al nostre davant hi hagués un equip de televisió i uns quants fotògrafs de diaris locals. Havia hagut de fer molts contactes per poder ser al cap de la mina i, pel que fos, l'ajuntament s'hi havia ficat pel mig. Havien avisat els mitjans sense dir-m'ho. L'equip de televisió i els periodistes només volien una cosa: el senyor Sato i jo abraçant-nos, una imatge de perdó, de concòrdia, del temps que ho cura tot. Cosa que,

jo ja ho sabia, seria una mentida. No era jo, qui havia de perdonar.

Ho cura tot, el temps? No sempre cura, el temps. El temps deixa cicatrius. La mà enguantada del senyor Sato estava alçada, assenyalant el món fred d'allà baix partit per un fil que es desfeia.

6

Aquell mateix matí m'havia trobat amb uns vilatans vells que durant la guerra eren criatures. Hauria preferit no trobar-me amb ells. Em feia —com ho diria?— vergonya. Potser la meva vergonya venia del fet que la meva tornada es pogués malentendre com un acte de venjança o un gest de rancúnia. Però no sabia el que era, la meva tornada. Ells eren infants, aleshores, i jo encara no existia. Em sentia, ras i curt, inferior a ells i a les seves vides. Potser, en certa manera, m'avergonyia de ser el fill del meu pare i donar per fet que la seva història i la d'ells també podia ser meva. Em feia por que em veiessin com un fantasma inoportú, com un espectre inspeccionant l'escena d'un crim no resolt en què jo estava implicat. Però el fantasma de qui? De la víctima, del botxí, del testimoni o de tots tres alhora?

Com que era una trobada organitzada per altra gent, no sabia com anular-la sense ofendre ningú. Els vells vilatans eren gent afable i càlida. Quan explicaven les penúries de guerra que havien patit com a fills de camperols pobres, els venia a la memòria la dissonància entre el que deien els adults i el que ells, com a nens, veien. I una irreverència

infantil s'apoderava d'aquelles veus velles i d'aquelles cares assaonades pel temps. Recordaven el desembarcament dels presoners de guerra a finals del 1944, i com aquells dimonis que durant tant de temps els havien ensenyat a témer no eren gaire més que esquelets miserables i mig despullats. A més de la crueltat dels guàrdies japonesos, el meu pare també havia parlat de la bondat dels miners japonesos, alguns dels quals potser eren els pares d'aquests ancians, que compartien el poc menjar que tenien amb els presoners famolencs.